

**Φασουλῆς καὶ Περικλέους,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.**

Φ.—Καὶ ἄρχισε, βρε Περικλῆ, ὁ κόσμος νὰ δακρύζει καὶ νὰ φιλῆ τὸ χέρι του καὶ νὰ τὸν τριγυρίζῃ.
Κι' ἦτο τὸ κόμμα τῆς Ἐληᾶς καὶ τόσο λυπημένοι, ἦγουν ὑπάλληλοι πολλοὶ καὶ Ὑπουργοὶ παυμένοι, μὲ ἄλλους λόγους Τσαμαδῶς, Δραγούμης καὶ Βουλ-
πιώτης,
κι' ὁ Ὑπουργὸς τοῦ μέλλοντος καὶ μαλαγᾶνα πρώτης, ὁ κύριος Ἀνάργυρος Σιμόπουλος τούτεστι, ποῦ ἀπ' αὐτὸν ὁ Θεωδῶρης τὰ πάνδενα ὑπέστη, γιὰτὶ γνωρίζει νούμερα καὶ μὲ τὸ παραπάνω, ὅπταν δ' ὁ Χαρίλαος ριγθῆ ἴστον Καραπάνο, εἰς τοῦτον κι' ὁ Σιμόπουλος τὸ στήθος του προτείνει κι' εὐθὺς τοῦ κάνει, Περικλῆ, ταυτιά του τελατίνι. Λοιπὸν ἐγίνετο κακὸ καὶ γαλασμὸς Κυρίου, μὰ ἦσαν κι' ἄνθρωποι πολλοὶ τοῦ χρηματιστηρίου, ὅπου κι' αὐτοὶ, βρε Περικλῆ, διὰ πολλὰς αἰτίας λαμβάνουσι μέρος ἐνεργὸν εἰς τὰ τῆς πολιτείας, κι' εἰς πάντα τὰ συμβαίνοντα σοφῆν ἐκφέρουσι κρίσιν συμφώνως πρὸς τὴν εὐπλαστον κι' ἐλαστικὴν των φύσιν. Οὐχ ἦττον παρευρισκето καὶ κόσμος ἐπιστήμων καὶ Σύμβουλοι Δημοτικοὶ κι' ὁ Δήμαρχος Φιλήμων, ποῦ σὰν κι' αὐτὸν δὲν μάλλωσε κανεὶς μὲ τὸν Νομάρχη ἀφότου Δήμος Ἀθηνῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὑπάρχει, ἂν δὲ τὸν ἴμιλοῦντα κανεὶς δὲν τὸν συντρέξῃ μὲ τὸν Νομάρχη φαίνεται κακὰ θὰ τὰ ξεμπλέξῃ. Πετᾶ νερὸ ἡ μηχανῆ κι' ἀρχίζουν τὰ φιλήματα καὶ τὰ σφιγκατακαλιᾶσματα καὶ τὰ κρυφομιλήματα, καὶ ἀνοδοῦσμας ἀκριδᾶς καὶ μύρα κυριῶν προσφέρουσι εἰς τὸν Ἄτλαντα τῶν κατηγориῶν μ' ἀγάπης κι' ἐκτιμῆσεως τεκμηρία κυρία, κι' ἓνα πανερί φράουλες μιά κομ' ἰλ φὸ κυρία, καὶ τέλος τριαντάφυλλα προσφέρουσι θλακὶς κι' ἔλαι καὶ τὸ βαγόνι γίνεται ὡς εἶδος περιβόλι· ἄλλα τὸ ἐδῶσα κι' ἐγὼ κοντὰ εἰς τὰλλα δῶρα σὰν πᾶσσα τέμπο δηλαδὴ γιὰ νὰ περῶ τὴν ὥρα ἴλιγο κολοκυθόσπορο ξεροκαβουρδισμένο, καὶ στέκομαι καὶ τὸν κυτῶ μὲ μάτι δακρυσιμένο. Πετᾶ νερὸ ἡ μηχανῆ, πατεὶς με καὶ πατῶ σε, ζητωκραυγαί, σπρωξίματα, καὶ διαχύσεις τῶσαι, καθένας τοῦ κρυφομιλεῖ καὶ λέγει τὰ δικά του, μὰ κι' ὁ Σταμούλης ἔφθασε μὲ τὰ λαγωνικά του, κι' ἐν μέσῳ τῆς συγχύσεως καὶ τῆς βοῆς αὐτῆς κι' ὁ Χατζηπέτρος ἔφθασε, ὁ πρῶην Βουλευτῆς, πολέμιος ἀτίθαστος τοῦ ρέκτου Χατζηγάγκη, μὰ κι' ὁ Βουδούρης, Περικλῆ, ἐφάνη σὲ λιγάκι,

καὶ ἄλλοι ἐπογοῦμενοι καὶ ἄλλοι μὲ τὰ πόδια ὡς ἔτου ἀνεχώρησε μὲ χίλια κατευόδια ὁ δυστυχῆς ὑπόδικος τοῦ Τάχη καὶ Ζαρίμπα, ἐνῶ τὸ πλῆθος εἰς λουτροὺν ἰδρωτῶς ἐκολύμπα.
Π.—Τί κρῖμα ποῦ δὲν ἦμουνα κι' ἐγὼ ἴστον πανηγύρι.
Φ.—Πάντα θὰ εἶσαι κούτσουρο καὶ μπουφος, κακομοίρη.
Π.—Λοιπὸν ;
Φ.— Ἰστὴν πόλιν ἔφθασε τῆς στείρας Ἐλευσίνος, κι' ἐκεῖ τὸν ὑπεδέχθησαν οἱ πάντες εὐφροσύνως, μόλις δ' ἐκεῖ ἐπάτησε τὸ ἐνα του ποδᾶρι ἴστον Ἐλευσίναν παρευθὺς ἐφύτρωσε σιτᾶρι.
Π.—Ἄμμ' τὸ γελᾶς ;
Φ.— Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγε ἄρον ἄρον ἴστον πόλιν τὴν περικλυτοὺν τῶν προσφιλῶν Μεγάρων, ποῦ βγάξει τὰ καλλίτερα τὰ σκόρδα πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ μόλις εἰς τὴν μύτη σου, βρε Περικλῆ, τὰ βάλῃς τὰ δὸς σου μάτια γίνονται δακρῦν Καλιρρόη... Ἐκεῖ λοιπὸν συνέρρευσαν οἱ Μεγαρεῖς ἄθροοι καὶ Μεγαριτίσσαις πολλαῖς ἐβγήκαν ἴστον παράτα καὶ πρὸς μεγάλην του τιμὴν ἐχόρεψαν τὴν τράτα. Οὐχ ἦττον δὲ καὶ κάμποσοι κουμπάροι τοῦ Δραγούμη ἓνα μεγάλο, Περικλῆ, τοῦ ἐδῶσαν τουλοῦμι μὲ κάτι διαλεκταῖς ἐληταῖς μὲ λάδι καὶ μὲ ξύδι νὰ τῶχη ὡς ἀνάμικτρον μικρὰν εἰς τὸ ταξεῖδι.
Π.—Καὶ ὕστερα ;
Φ.— Σιασμὸς, μωρὲ ... ἴστον Καλαμάκι πῆγε κι' ἐκεῖ ἐνδέξεις τοῦγιαν ἀγάπης οὐκ ὀλιγαί, κι' ἔλον τὸ πλῆθος ἔτρεξε πλησίον τοῦ σταβμοῦ καὶ κάποιο περὶ τῆς τομῆς τοῦ εἶπε τοῦ Ἰσθμοῦ. Ἐκεῖθεν δὲ εἰσήλασε περὶ τὴν ἐνδεκατῆν ἴστον Κόρινθον τὴν ἀπεινὴν τὴν περιδοξοτάτην, ποῦ ἂν τὴν βλέπῃς ἄσημον τὴν σήμερον κι' ἀπλῆν ἄλλ' οὐ παντὸς εἰς Κόρινθον, βρε Περικλέτο, πλεῖν. Ἐκεῖ τὸν ὑπεδέχθησαν, χωρὶς αὐτὸς νὰ θέλῃ, οἱ πρόκριτοι τῆς πόλεως καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει, κι' ὁ κύριος Σιμόπουλος, ἐκ τῆς χαρᾶς δακρῦν, εὐηρεστήθη, Περικλῆ, νὰ γίνῃ Ἀμφιτριῶν, κι' ἓνα τραπέζι ἐστρωσε ἴστον διαλεκτὸν συνάρι μὲ μπόλιο σπληνάντερο καὶ μὲ ἀτζέμη πιλάφι.
Π.—Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ;
Φ.— Ἰστον Αἰγίον, τὴν ἑακουστὴ Βοστίτσα, κι' ἐκεῖ τὸν ἐτρατάρισαν πικνὸτα καὶ πασιτάσα, ἄλλα τοῦ τάβαλε ξυνὰ ὁ δέκτωρ Κρητικὸς, διότι τοῦ ὠμίλησε πολὺ ἐμφαντικῶς.
Π.—Χαίρω πολὺ, βρε Φασουλῆ ...

Φ.— Χαίρω κι' ἐγώ επίσης.
 Π.— Καί τέλος τί ἀπέγινε μετά τὰς προσφωνήσεις;
 Φ.— Ἀναχωρήσας ἀπ' ἐκεῖ μέ τήν παρέαν ἔβην τὸ μεσημέρι ἔφθασε εἰς τῶν Πατρῶν τήν πόλιν, εἰς τήν καρδιά τοῦ Κορδονίου, ποῦ κάθε δὸς φεγγάρια φητρώνουν τόσο Κάτωνες ὡσάν τὰ μανιτάρια.
 Ἐκεῖ δά πλέον, Περικλῆ, κατακλυσμός και νίλα, ὁ Κανακάρης ἔτρεγε μαζί με τόν Φωτήλα, ὁ Ρουφος με τόν Πετμεζά και ἄλλοι ἕνας κι' ἕνας με προσφωνήσεις ολογεράς και ὄψεις ἐξημενάς. Αὐτοστιγμαί τῶν Πατριῶν ἀνάβουν τὰ καντύλια, βλέπεις στά ὄψη νά πετοῦν καπέλα και μαντύλια, εἰσι τὸν ἄνδρα ἐξυμνοῦν τῶν κόπων τῶν ἀπύτων και εὐχάνουν αἱ ζητωκραυγαὶ ἴσθον οὐρανὸν τὸν τρίτον, ἡ μάνα χάνει τὸ παιδί και τὸ παιδί τὴν μάνα, ὁ Κανακάρης ἐμίλει με γλώσσα σάν καμπάνα, ὁ Κατηγορούμενος ἀστράπτει και βροντᾷ και πρὸς τὸν Κανακάρην του τὰ πρέποντ' ἀπαντᾷ, ὁ δὲ Γεροκωστόπουλος με τὸ πολὺ μεράκι, τὸ σέμνωμα τοῦ Ὀδοῦρη και τὸ καλαμοβράκι, ἰδῶν πῶς τὸ Κορδόνι των εὐρίσκειται σὲ γάλλα και πῶς θά χάσῃ γρήγορα ταῦθά και τὰ πασχάλια, ἀφώνηζε λυπητέρη με ζυσιμένη μούρη:
 «Τρία πουλάκια κάθονται ἴσθου Διάκου τὸ ταμπούρι».

Π.— Ἄμμ' ὁ Τρικοῦπης;

Φ.— Ἐβαρκαρίσθη μιὰ γαρά και πάει ἴσθην πατρίδα, ὁ δὲ Φωτήλας και πολλοὶ ἐφώνηζαν ὅπισω:
 «βάρκα, βαρκοῦλα, πάρε με τὸ πέλαγος νά σχίσω». Τοιοῦτον τέλος ἔλαβε κι' ἡ τῶν Πατρῶν παράτα.
 Π.— Κι' ὁ Ὀδοῦρης τὰ ἔμαθε τὰ θλιβερά μανιτάτα;
 Φ.— Τὰ ἔμαθε.

Π.— Καί τί φρονεῖ;

Φ.— Αὐτός, μωρὲ σαλιάρη, τὴν δόξα με τῆς σούπας του τὴν τρώγει τὸ χουλιάρη, και δὲν τὸν μέλει τέσσερα και τὰ βαρρετὶ γελοῖα αὐτὰ τὰ κουροφέγαλα, τὰ ψευτομεγαλεῖα. Τὴν εὐκλείαν του τὴν χρυσὴν κανεὶς δὲν κηλιδώνει, νάσαι καλά, βρὲ Περικλῆ, κι' αὐτός και τὸ Κορδόνι και μόνον με ὑποδοχὰς στομάχι δὲν χορταίνει...
 Π.— Νομί' ὁ κόμπος, Φασουλῆ, πῶς ἔφθασε ἴσθον κτένι.
 Φ.— Δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται και κοπανὰς ἀέρα... ὁ Ὀδοῦρης ἴσθην Κηρισιά τὸ στρώνει νύκτα μέρα, τὸ λιγερὸ του τὸ κορμί ἀγέρωχος κορδόνων ὑπὸ τὰ κελαδῆματα τῶν ὄνων κι' ἀηδόνων.

Π.— Ἐστοίμασε τὴ ράχη σου γιατί θά σε κτυήσω.

Φ.— Ὅριστε...

Π.— Νά! μπαγλάρωμα και ἀπ' ἐμπρός κι' ὅπισω.